

ЗДРАВКО СРЕБРОВ
ПРАВНУЧКАТА НА СТАРИЯ
ДЪБ

chitanka.info

На перваза на отворения прозорец, дето гледаше към Синята планина, Росето забрави златната книга на песните и приказките.

Тази вечер Здравчето празнуваше рожден ден. В тяхната стая на масата бяха наредени тортата, бонбоните, бисквитите, млечните шоколади и подаръците. А най-отпред бе сложена книга с такива чудни картинки, каквито Росето не беше виждала досега.

Гостите опитаха тортата с каймак и шоколад, пиха сок от малини и ягоди, ядоха бонбони и се събраха в края на масата да играят на „Черен Петър“.

А Росето взе златната книга и се измъкна в другата стая с отворения прозорец, дето гледаше към Синята планина.

Такава чудна беше книгата — с песни и приказки от цял свят! Над всяка песен — картинка с два цвята, с три цвята. А приказките — с по две картинки и с по три: в началото, в средата и в края. И с четири цвята: червен, син, бял и златен. Златото беше най-много: на корицата буквите бяха златни и на небето имаше златно облаче, и косите на момиченцето бяха златни, лицето му бяло, а устните като ягоди.

Когато в детската стая засвири радиото, гостенчетата почнаха да танцуват. Тогава Росето изтича при тях — и то обичаше да танцува! И забрави книгата на перваза на отворения прозорец, дето гледаше към Синята планина.

Какво се случи със златната книга по-нататък?

Един тъмен облак се спускаше от планината — голям и страшен, като сто лами. В облака святкаха сини и червени огньовете. Гръмотевица тътнеше в планината. Над града идваше буря.

Преди да рукне дъждът, задуха Великанът вятър. Този път той беше сърдит, страшен. Събори гнездата на гугутките, които се гушеха в клоните на тополата, размята листата на кривия орех, дето се блъскаше в стената на жилищния блок. Изведнъж грабна от прозореца златната книга на песните и приказките, сви се на вихрушка с прах, листа и перушина, издигна се високо — на сто лакти, на двеста. Мина над града и полетя към Синята планина, дето се виждаше от отворения прозорец. Росето изтича в другата стая — да затвори прозореца и прибере книгата. Но книгата я нямаше на перваза. Само по стъклата се стичаше дъжд и навън орехът и тополата шумяха. Потекоха на тънки струйки и сълзите на Росето. Чудната златна книга на песните и приказките беше изчезнала.

Какво беше станало с нея?

Сред голяма гора в Синята планина, на горска поляна, растеше стар дъб. Той беше най-голямото и най-силното дърво в планината. Клоните му бяха яки, дебели — прострени над горската полянка от горния край до долния, където изтичаше горското изворче. От нищо не се страхуваше старият дъб. Нито от ламите, нито от Великана вятър. Петстотин и повече години Великанът се бореше с него, огъваше клоните, обрулваше шума, свличаше желъди. Не можеше да го надвие. Дебелото стъбло на дъба не се поклащаше. То ставаше по-яко, по-силно от вятъра, от бурите. Корените го крепяха от единия край на полянката до другия, впити в земята, над която се трупаше сухата шума, капеше желъдът.

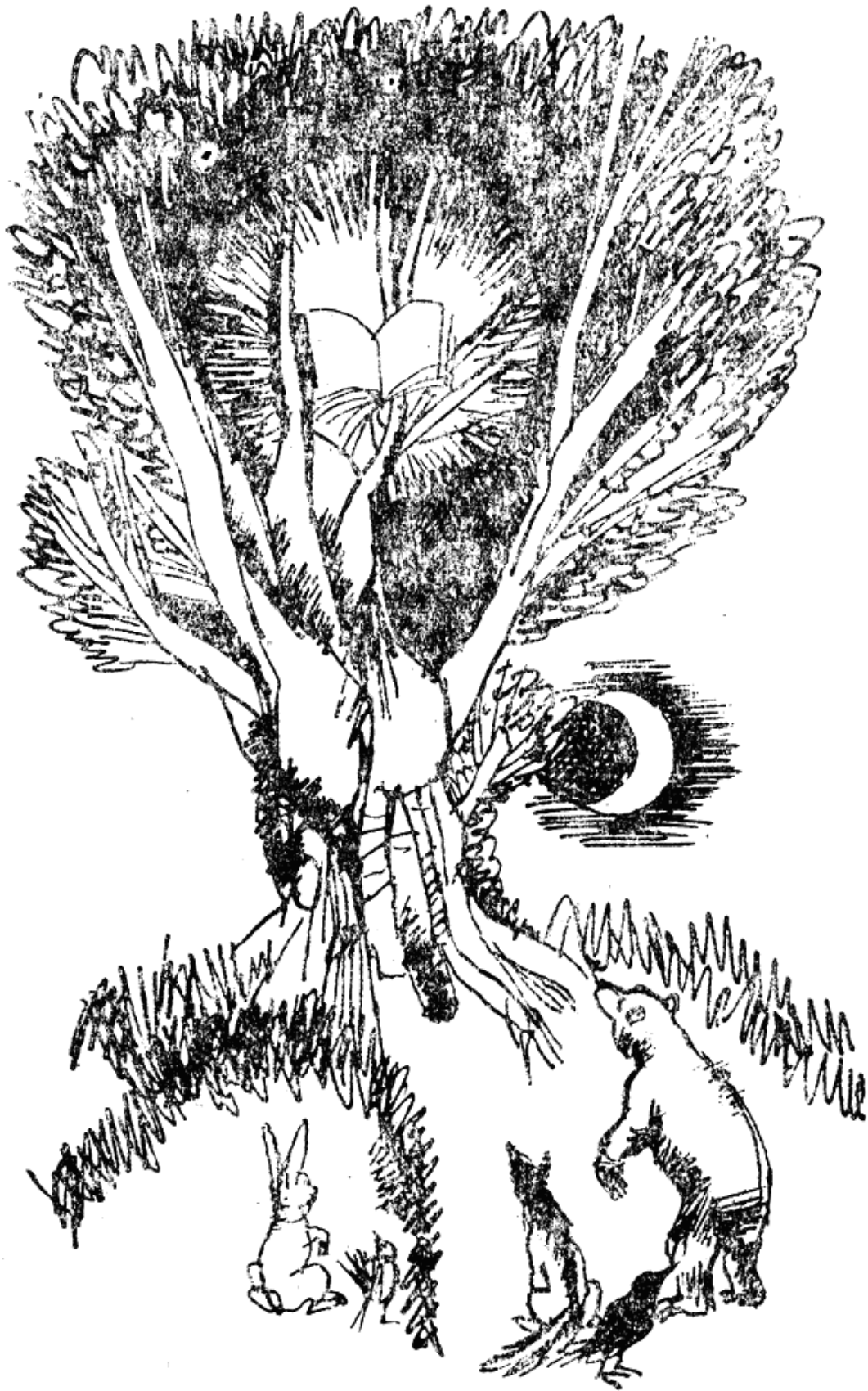
И тази вечер от невиделица върху стария дъб връхлетя Великанът вятър. Дъбът го посрещна спокойно. Зашумя с листа, заогъва клоните си, разкърши силната си снага. Добре му беше да опита пак силата си с Великана вятър! Беше натежал от шикалки и дъбова шума.

Изведнъж нещо се шумугна в листата му, прошумоля и се загнезди в клоните.

— Птица е това — помисли старият дъб, — подгонена от Великана. Но каква ли птица е? Да беше изтракала или изпискала, ще я позная по гласа.

Великанът вятър се бѣхтеше в яките клони на дъба. Не се виждаше, не се чуваше нищо. Само гората шумеше, но вятърът скоро се завея в планината, отмъкна шума и шикалки, разгони облаците. Нали беше сърдит, не разбра къде се дяна златната книга с песните и приказките!

Тогава над Синята планина изгря пълният месец. Месеца огря цялата гора, освети горската полянка, където се разперваше от единия край до другия старият дъб. И книгата в клоните заблестя като злато.

— Каква е тази птица? — зашумоля учуден старият дъб. — Не прилича на птица... Не е ли звезда от Голямата мечка, обрелена от Великана вятър? — Но звездите от Голямата мечка си бяха на същото място — на север. Светеха до една на небето!

Но не само дъбът — цялата гора забеляза звездата. Спряха се на полянката всякакви горски животни: мечката, лисицата, язовецът, заекът. Долетяха оси, довтасаха и светулките. Цялата гора се събуди, зашумя, заговори. Всеки искаше да разбере какъв чуден гостенин е дошъл в гората.

— Това е... златна пита с мед. Медът така свети, като го огрее месецът — изръмжа зарадвана мечката. — Ще се покатеря да видя. Ммм — медац ми се яде. Той е за мене.

— Не е мед, Ваше величество — подмаза се хитро лисицата. — Нали виждам какво е. Че това е петел — горест-златоперест! То е за мен работа. Нали съм специалиста по болестите на петлите и кокошките. Перушината му свети тъй — навярно има огън? Да не ми е първица да лекувам петли...

— Ух, виж я специалистката, петел и се присъни — изсумтя под нос язовецът. — Жълт папур е това — хибридна царевица. Шумата ѝ се лъска, зърната ѝ са като злато. Край...

— Хи, хи, ако не е морков, знам какво е — одрински пъпеш. Дето ги отглеждат в парниците. Те така висят. Гледал съм ги през стъкло — засмя се с разцепената си устна заекът. Той беше учен заек — разбираше от много работи. — Нощем пъпешът свети като злато — от електрическите крушки! Само как се е извлякъл чак до там?... Да има кой да друсне дървото. Тъкмо я няма агрономката...

— Мед ли? Пъпеш ли? Че то е за нас — тънко забръмчаха осите и полетяха към златното чудо, загнездено в клоните на дъба. Но веднага се върнаха сърдити: — Вятърничава работа! Нито е сладко, нито мирише на хубаво. — И осите се прибраха в хралупата да спят.

Тогава светулките полетяха към дъба. Ще осветят чудото с фенерчетата си:

— Ами това трябва да е лауреатката на светулките — самата заслужила звезда Зорница е слязла на дъба, а вие се чудите! Ще идем да ѝ се поклоним...

— Глупави сте, глупави — всички до един — зашумя с клоните си дъбът. Че защо не питате мене, стария, мъдрия?... Мед било, петел

било, царица било, одрински пъпеш под стъкло! Ей че умници... Пък може й да е заслужила — като... Зорница. Ами това е моята правнучка, която ми е дошла на гости за рождения ден. Сега навършвам петстотин и девет години.

— Правнучка? Каква правнучка? Отде накъде? — разсърдиха се животните и се заприбираха в тъмната гора — да спят. Само светулките накацах по листата на стария дъб и засвяткаха се фенерчетата си.

— Диви са, не разбират — говореше старият дъб. — При мене е дошла златната книга на песните и приказките от цял свят. Тя ми е правнучка. Всеки го знае, който разбира от книги. Нали книгите се правят от дървесина. Хората какво не са измислили от дърво: масички, столчета, креватчета, кукли, конци, хартия, платове... Няма чет вниците и правниците ми. Който не знае, да иде да види в завода. Най-чудната ми правнучка е златната книга на песните и приказките. Всичко, което съм слушал и знам от край свят — от петстотин и девет години, е записано в нея — ред по ред. Тази книга беше подарена за рождения ден на едно момиченце, Здравчето. Сестричката й, Росето, я забрави на отворения прозорец, дето гледа към Синята планина. Великанът вятър я грабна, омота я във вихрушка и тя — право при мене, при пращядо си!...

Сгуши се в клоните ми на завет като златно птиче. Шумоли с листата си, свети като звезда. Утре ще пратя два бели гълъба при Росето да изтрият с крилца сълзите й. Те ще й кажат къде се е дянала златната книга на песните и приказките. Ще дойдат при мене двете сестрички, ще си я приберат. Ще си наберат и малини. А сега, светулчици, нека да спим. Луната се скрива зад Синята планина. Роса пада над полянката — ще ви намокри фенерчетата...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.